

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija

Rita Simonaitytė
3° klasės mokinė

M. Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui
(eilėraščiai)

Pasvalys
2002

Rita Simonaitytė

DIENA

Kaip dūmai žvakės išsisklaido,
Kai vakare ją gesini staiga.
Taip ir mažyčiais žingsniais braido
Į žemę atskubėjusi diena.

Su saulės pirmutiniais spinduliais
Sužimba rasos ant žiedų.
Ir su pavasario kvapais
Vėl atskrenda būrys naujų sapnų.

Diena išaušus neša viltį
Ir savo šauksmą rėkia mums širdy.
Bet josios žodžių nieks negirdi,
Visi paskendę negandų slėny.

Šauksmas

Galvoje čiulbėjo tūkstančiai paukščių.
Į ausis vis skverbėsi nauji garsai.
Ant didžiulio pasaulio skliauto
Aš sušukau. Ar mane išgirdai?

Mano balsas kaip girgždančios durys
Vis garsėjo melsvam kanjone.
Ir važiuojančių ratų dundesį
Tu laikei tik maža dejone.

Atvažiavo likimas per purvą,
O kalnais sklido paukščių daina.
Ar girdėjai tu manąjį skundą
To didžiulio pasaulio skliaute?

Angelo posmas

Baltas angelas šešėliu tyliai slinko,
Pamažu brėško rytas vėsus.
Aš šiąnakt mačiau švelniai krintant
Nuo medžių žalius dar lapus.

Kas? Ruduo? Ne, širdis aimanavo,
Krito rožės kvapniausi žiedai.
Ir už lango beržai sulingavę
Tapo tylūs it tingūs stabai.

Rasos kilimą puošė marga skarele,
Net beržai, rožės kėlės iš miego.
Ir angelas mažas balta plunksnele
Rašė didelį posmą ant sniego.

Plunksna

O ryškiaspalve plunksna didžio sparno,
Kurią radau po beržo šakomis.
Tu ta, kuri pasaulio erdvę
Suskaldai švytinčiomis spalvomis.

Tada, kai pamačiau tave ant kalno,
Šakose vaikiškai supais
Ir, kai tave paėmus glosčiau,
Į saulę tu veržeis plačiais sparnais.

Į saulę - ten, iš kur atkeliavai,
Iš kur gyvybę įkvėpei beržams.
Tu, plunksna, iš toli pas mus skridai,
Kol pavirtai penu maniams jausmams.

Pasaka

Girdėjau šnabždesį už lango
Tarytum pasaką iš Dievo lūpų,
Ir tarsi žvaigždės juodo skliauto
Spindėjo ašaros ant mūsų.

Tekėjo džiugesys upeliais,
Širdy skambėjo pasaka nakties.
O už langų sušalę tyliai verkė
Vaikai be laimės, be vilties.

Tai jiems ta pasaka dangaus,
Kurią girdėjau skambant naktyje.
Tik jiems lašelis spindinčio lietaus
Iš mažo skliauto širdyje...

Nežinia

Į nežinią balti drugeliai skrido,
Nes purvinas lietus taškėno iš dangaus.
Ir gulbės į purvynus tyliai brido,
Nes išsigando bėgančio žmogaus.

Gyvybė virto baimės buveine,
Nes šiluma gyvenimo praskydo.
Likimui nusibodo žaisti svajone,
Dėl to ir paukščiai neparskrido.

Iš saulės spindulėlių debesies
Pabiro tūkstančiai mažų vilčių.
Bet skausmas surandėjusios širdies
Dar neš daugybę baimės valandų...

Vakar

Regėjau vakar dar svajonės šypsnį,
O šiandien jo jau nebėra.
Dar vakar laimės pilno žvilgsnio
Net neslėpiau didžiausioj minioje.

Dar vakar meilė buvo juokas,
O šiandien ji tik atminimas.
Dar vakar tą pasaulį juodą
Mačiau tartum vaivorykštes spalvingas.

Dar vakar skausmas rodė menkas,
O šiandien adatom jis daužos širdyje.
Aš dar tik vakar supratau pasaulį,
O šiandien jo jau nebėra...

Daina

Iš šių kelių eilučių pinasi daina,
Kuriam dainuot pritrūksta vis jėgų.
Čia kaip tame Šekspyro sonete
Daug meilės, bet mažai vilčių.

Šiame pasauly vietos tiek nedaug,
O sutalpint turiu beribes svajones.
Bet jūroj telpa begalės vandens,
Tai gal joje ir mano laimė tilps?

O kaip tai pavadintum įsiskaičius -
Keliom eilutėm gan saldaus rimavimo?
Ne, įsiklausyk ir tik tada bandyk atspėti,
Kad ta daina - dalis visų gyvenimo.